

BUDSKAP SOM NÅR LANGRE

När vi funderar över hur vi ville se framtiden utgestaltad för oss och vår värld, lägger vi däri in vårt omdöme om vad som bör betraktas såsom mest värdefullt. Vi är dock inte i stånd att se objektivt på tingen och det som sker med dem. Den åsikt om det rätta vi skapat och kanske utformat med samma stränghet som vi inrutat hela vårt liv överensstämmer inte med det höga andemakter tillåter ske med jorden och allt som lever därpå. Vi kritiserar deras verk, och anser att om grymhet och ondska i god tid bestraffas, kunde så mycket av det som blivit till en plåga för mänskligheten ha avvärijts.

Det ligger makt uppå att inrikta sitt tänkande i enlighet med Guds vilja. Vi har så svårt att tro att det alltid är Hans vilja som sker även i de grymaste olycksöden som drabbar människor, att krig och naturkatastrofer sker i enlighet med Hans befallning och blir till vårt bästa.

För oss som arbetar i den nya tidens tjänst är det en uppgift att lära förstå detta, och vidare att när vi uppriktigt införlivat denna tanke med vårt medvetande även lära ut den till andra. Det är ett maktpåliggande uppdrag, men vi skall inte rygga tillbaka inför svårigheten. Ingen kan dock ge sig i kast därmed innan han själv upptagit det som kunskap i sitt inre, och vi skall se till ått sådan kan bibringas oss.

Den människa, som möter en svärbemästrad arbetsuppgift, visar genom sitt sätt att handha denna var hon står på skalan av de henne påverkande andliga krafterna. Eller med andra ord, hon visar vilken stråle, som behärskar henne. De viljestarka klarar uppgiften, de kloka och kärleksfulla likaså, de som söker harmoni i livet, de som har ett vist tänkande och de som äger en rätt inställning till sin Gud, de går i land med sitt ålligande.

Ju djupare hon tränger in i ämnet dess klarare förstår hon, att här föreligger en möjlighet att göra en insats i mänsklig tjänst, som i värde överstiger allt vad hon med vanliga, jordbundna medel kan åstadkomma. Det blir ett budskap att överbringa till en värld i vända, ett budskap som når längre än andra. Ty kan det medvetandet fylla människan att allt som sker är gott, inte endast kan förvandlas till det goda utan i sig själv är det goda, då skulle hon få en helt ny syn på tillvaron.

Det vi här ger oss i kast med är ingen enkel sak, men om vi inte tvekar skall vår möda rikt belönas, ty livet skulle få ny färg och ljus spridas i tillvarons mörker. Att denna nya lära måste handhvas med klokhet är tydligt, ty den lättvindigt lagde åhöraren kunde finna det lämpligt att tolka saken så, att om allt han gjorde var gott, då vore livet enkelt att leva. Den kan inte utläras till vem som helst, inte utan förberedelse, och inte till den som inte äger ett vist hjärta.

Vi måste lära oss se på oss själva från en ny aspekt. Vi skall betrakta oss som de som blivit anförtrodda en stor uppgift. Det sägs så ofta att man skall se sin egen litenhet och sin begränsning, och lära ödmjukhet. Men ödmjukhet betyder inte att underkasta sig enfalden. Vi skall böja oss inför det som står över oss, inför den Högstes vilja, där skall vår ödmjukhet vara stor. Det finns så många människor med det lägre jaget starkt betonat, som aldrig glömmar sin egen fördel, sina egna företräden framför andras, inför dem skall vi alla resa oss i övertygelsen om vår egen överlägsenhet, när vi lärt oss sanningen om ödmjukhetens rätta väsen och känner det som en plikt att följa det visdomen bjuder och kärleken lär oss.

För den som lever i övertygelsen om vår fortlevnad genom jordeliv efter jordeliv är det inte svårt att förstå, att full rättvisa skipas mot alla och att lidandet lär människan sanningen om sättet för karmas utjämnande. Däremot uppfattar vi fortfarande det onda såsom ont, och det är detta vi skall befria oss från. Svårigheten ligger i att acceptera en regel, som strider mot erfarenheten, det är här invändningarna tornar upp sig.

För att finna en utgångspunkt för vårt tänkande kan vi ta ett exempel från det dagliga livet. När vi bedömer hur en kärleksfull far behandlar sitt barn med hårdhet, grips vi av tvivel på hans kärlek. Men om vi får kunskap om att denne far ser saken från en vidare horisont och kan förutse att enda medlet att få barnet att undvika en stor fara är att ge honom ett hårt slag, då vet vi att slaget var välbetänkt. Behandlingen utgjorde inte straffet för en felaktig gärning; den kom till för att hindra barnet att råka in i en farlig situation.

Ingenting av vad som händer oss är straff. Gud straffar aldrig, han utdelar slag för att leda oss bort från en hotande fara. Och faran består i att människan inte ser sin väg, den väg Gud har utstakat för henne att gå. Sin fria vilja har hon fått som gåva, men när hon använder den fel, måste Han, för att inte bryta sin egen lag om den fria viljan, söka ett annat medel för att återföra henne till rätt väg. Han gör det genom lidande, varigenom hon, om hon är av gott virke, uppmärksammar faran och vänder om.

Nu har människorna råkat in i en återvändsgränd, där de måste vända om för att finna rätta vägen. De forcerar hindren som de står inför, försöker slå håll på muren, men det åstadkommer endast förvirring. Det är detta att vända om, som är så svårt för dem, men det måste ske, vägen är inte framkomlig. Allt detta skapar lidande, och det de har att lära är att rikta sitt intresse åt motsatt håll.

För att hjälpa en sådan människa skall vi göra vad som helst utom det vi gör. Vi förfasar oss, beklagar, uttalar vårt medlidande över hennes situation, och med detta sprider vi vantro och misströstan. När det gäller unga brottslingar har myndigheterna insett sin hjälplösa belägenhet, och kan inte hitta på något annat att göra än godkänna allt vad ungdomen hittar på.

Det är upplysning som skall verkställas, men därtill fordras ett intellekt hos vederbörande, som merendels saknas. Här krävs tålmod och målmedvetenhet av den som handhar undervisningen. Om vi utgår från att påpeka för dem att det de ser som ideal inte har det värde de tilldelat detta, att idealet är att inte tänka som den stora hopen, utan individuellt, att det inte gäller att uppmärksammas utan själva uppmärksamma och därur hämta sanningen, som är ett av de ting som inte kan förvanskas.

Vi vet att Lucifer är den kraft som satts att utgöra universums balans, ett tjänande i gott syfte. Vi vet att vi skall bekämpa honom, men vad vi har kvar att lära är vari denna kamp skall bestå. Vi skall strida mot honom för att befria honom från oss. Inte i hat skall kampen utkämpas utan i kärlek till all-livet. Han har bundit sig fast i människan, han skall frigöras, inte för att skadas utan därför att ett nytt och bättre uppdrag väntar honom. Och detta består i att han höjer sin vibrationsfrekvens från den som råder på första planet.

Tillsammans med hela mänskligheten, den del därav som är kallad att fortsätta sin tillvaro under bättre villkor, skall han höja sig, och som en befriad andekraft skall han återvända till de riken, varifrån han störtat ner sig själv i tjänande syfte. Hans lön blir stor för den uppgift han fyllt, och vi skall lära oss förstå meningen i det som sker.

Vi skall inte bli utan lön för det vi åstadkommer genom att delta i detta arbete. Vi får njuta den sällhet vårt befriade tillstånd erbjuder. Vi har varit bundna, men vi har själva knutit banden genom Adams handling när han brukade sin fria vilja på felaktigt sätt och skadade sig själv och mänskosläktet. När vi uttalat domen över oss själva, ingen dömande makt lägger ytterligare börda på oss, då är vi befriade från alla följder, och vi får uppbära lönen för de provningar detta vårt uppdrag medfört, vilket vi visat oss kunna utföra, och det har skett utan vetskap om hur stor vår insats varit.

Vi har nu lämnat detta tillstånd av svaghet. Kvar står ännu den stora mängden människor, som det gäller att lära, undervisa och upplysa. Det beror på deras benägenhet att lyssna, om de får räknas till dem som skall nå andra stranden. Vår uppgift är att sprida budskapet, hur långt det når blir det människors sak att avgöra. Om vi gör vårt bästa, når oss inga förebräelser.

Det har talats om ungdomens lösa seder, men det är inte enbart där angreppet skall sättas in. De äldre föregår med så dåligt exempel att en stor del av ansvaret vilar på dem. Näjeslystnaden, ha-begäret och driften att uppfylla varje stund med hetsande stimulans driver dem ut i ett gungfly. De måste vända om, och förr än de beslutar sig för detta, kommer inte ungdomen att bli bättre.

Men vad som än sker, får vi inte misströsta. Det skall ha sin verkan, det budskap vi sänder ut, på ena eller andra sättet skall det väcka människor till eftertanke, och det är en god början, som kan bli till en fortsättning för alla instängda att finna en väg ut ur labyrinten. Blott vi inte förtröttas, inte sviker det förtroende som lagts på våra skuldror, skall vi finna att vi uppnått något väsentligt, att vi lyckats sprida ett budskap, som når längre. Ty alla är vi eniga om att

VI VILL VIDARE

Om vi skulle våga göra en värdesättning av vad vår ras har frambragt under de sistförflutna århundradena, kan vi klart bedöma alla vetenskapliga rön inom de olika kategorierna såsom värdefulla. I den mån vi lyckats hålla våra intressen borta från förstörelsebringande krigsredskap, får vi uppskatta allt som förtjänstfullt.

Dock är det en sak som i påfallande grad väcker vår uppmärksamhet, och det är hur dessa uppfinningar är avstängda från allt vi kan kalla andlig inriktning såväl i konfessionell bemärkelse som i filosofiskt tänkande. Aldrig har det lyckats dessa båda riktningar, det materiella och det andliga, att gå hand i hand, så som skett i Österns länder, i den mån vi där kan tala om vetenskapligt arbete.

Emellertid kan vi inte hoppas på framgång för någondera parten, det andliga eller det materiella, innan vi funnit det lösenord, som öppnar portarna mellan dem. Det finns en möjlighet att finna nyckeln till dessa portar, och det är inom psykologien. Ingen vetenskap har så som denna strävat att finna ett förmedlande band mellan de båda motstridiga riktningarna.

Psykologien samarbetar med kyrka och läkare, banar väg för sitt klientel att nå dem båda. Prästen söker trösta med trons hjälp, läkaren vill bota kroppen och sinnet med sina medel. Psykologen arbetar med människosjälen, med Jaget. Det är Jaget som lider nöd under den tvekamp, som äger rum mellan kyrka och vetenskap, det är Jaget som får utgöra slagfältet, där striden utkämpas. Människosjälen har kommit i kläm mellan dem båda, den behöver räddas ur sitt dilemma.

Dock får vi inte glömma att det är vi själva, som trasslat in oss i det nät vi fastnat i. Och medan vi kämpar för att komma loss ur vårt fängelse, snärjer vi ytterligare in i oss i nätets maskor. Det är ju så, att inte endast de andliga strider mot de världsliga, inbördes bedrives kampen med samma frenesi, och det sker visst inte alltid med rena vapen i någondera lägret. Inom kyrkan samlar sig grupperna omkring petitesser, där begagnas varje bagatell som argument i kampen mot olik tänkande. Inom det ekonomiska livet härskar korrption. man vinner själar med hjälp av penningen. Kanske man vågar tro att den vetenskapliga forskningen är den gren, där minsta graden av inbördes osämja råder. Måhända är det till våra vetenskapsmän vi skall gå för att finna medel att nå befrielse ur vår instängdhet. Ty vi vill ut ur vårt fängelse, vi vill vidare.

Den dag det andliga livet får ett nytt grepp om människan, kan vi börja skönja ljuset. Dock måste detta andliga utformas efter nya normer, om det skall lyckas gripa människorna. Och det är också meningen att något nytt skall införas i vår gudsdyrkan, något som kanske ej är helt nytt utan snarare en återerinring, en återupplivning av något som funnits i forna dagar, och som då hade ett fast grepp om människosinnet.

Vår utveckling ledes efter gudomliga lagar och utformas i enlighet med krafter, nedströmmande över oss från höga hierarkier, vilka har sin boning i de delar av vårt universum, det andliga, dit vi når med tanken, om vi söker oss högt över vår egen sols livsområde. En utstrålning av stark verkan når oss. När den ena strålen viker undan och avtar i styrka, träder en annan in i dess ställe och utövar sin verksamhet, inspirerande människan att utforma sitt andliga tänkande.

Vi har under många årtusenden behärskats av den dogmatiskt utformade religionen såväl i Österns länder som i vårt eget Västerland. Det har varit en tid av söndring och splittring, som i dessa dagar ökar i omfång, ty människan har svårare nu än förr att böja sig under oket av öövertvägd tro. Vi skall befrias från dess välde och nå ut i det fria tänkandets strålkraft.

Ceremoniens stråle skall träda in. Stark är den kraft, som skall utströmma ur denna nya källa, bringande förnyat liv in i förtvinade former. Giralens kraft, levande med sin flämtande låga under många århundraden men med kraften kvar från forna dagar, skall växa i styrka och ånyo mottagas av människosinnet. Dess verkan skall förnimmas såsom nedströmmande gudskraft genomilande våra lemmar. När människan ställer sig mottagande, ledes verkan vidare såsom en växande lavin dragande med sig allt i dess väg. Och det som föres bort är just det som behöver rensas ut ur världen, det föråldrade tänkandet, det som, förlamande allt, blivit till stagnation. Livet vill vidare och tål inte att låsas fast. Vi vill vidare och längtar efter att bojorna lossas.

Under den långa prøvotiden har vi vuxit i styrka, och när friheten nåtts, har vi lärt oss värdesätta den. Det rätta bruket därav är att underställa vår vilja Hans vilja, att låta oss på nytt bindas, men denna gång med band som knytes av höga andekrafter i kärlek och vishet. Det betyder att få äga, ja att få vara kärleken och visheten. Då kallas banden inte längre band, då är det att leva i friheten.

Detta är inte utopier, det är något vi alla kan komma fram till, därför att en ny stråle inträtt i vår jordatmosfär, och den har givit oss kraft att fatta innebörden i de löften som givits. Att tro på kraften är att äga den, och för den som äger den blir den till en lyftning ut över all begränsning. Att utsättas för dess strålgång är att förnimma ny livskraft strömmande genom lemmarna.

Från dem som besitter denna kraft skall jorden omkring dem motta och genomströmmas av livgivande strålning, luften skall näras av dess verkan, så att alla får del därav. Så skall livet självt höjas i styrka och kraft, växter, djur, ja materien själv skall genomströmmas av kraften däri.

Dagen är snart inne, då kyrkklockorna skall kalla samman menigheten, inte till dystert beklagande över synder att begråta, utan till ett bejakande av livet, som inte känner ordet sentimentalitet. Det leder till intet att stanna i vecklagan över vad man förbrutit, stryk ut det och gå vidare med ett fast beslut att det icke skall upprepas. Allt som verkar försvagande ställer livet sig till motvärn mot, att begråta det tilländalupna gagnar ingen. Här gäller att orka att ta nya tag, och ingen orkar det om handen är bunden. Låt det förgångna vara förgånget, nedbäddat i glömskan.

En dag skall det komma upp igen, det vet vi, i återblickandets belysning skall det möta oss, så som allt på nytt genomgås, när vi lämnar det jordiska för att överantvarda vår fysiska kropp åt jordens krafter. Men det skall ända med att vi slutes i den allt försonande kärlekens famn, och när den högste Anden får verka i oss, kan vi sälla oss till dem, som arbetar i Guds tjänst och får föra ut i världen budskapet, att Hans kärlek blivit uppenbarad.

Elisabeth Lansenor.